

Iz življenja Poličarjevega Francka.

Morda se še spominjate, dragi prijatelji, Poličarjevega Francka, o katerem sem vam pravil lansko leto, kako je skušal posneti podpis svojega dobrega očeta? Takrat sem rekel, da se je poboljšal. Toda, človek ne ve vsega; in zato moram danes, čeprav nerad, pripoznati, da sem se zmotil, in sicer zelo zmotil. Res je bil Francek lani do konca šolskega leta priden in marljiv, in njegovo spričevalo ni bilo baš najslabše. Ali letos, letos —! Francku nemirna in nagajiva kri ne dá pokoja in to mu ni zapisano v dobro ne pri gospodu učitelju, ne pri stariših. A jaz vam povem vse odkritosrčno in po vrsti, da se bo sramoval in se skrilit doma za peč poln kesanja in dobrih sklepov poboljšati se.

Prav za prav je Francek letos že učen mož. — Saj je že v četrtem razredu, kjer se pripravljajo in učijo za latinske šole. Ali kaj pomaga človeku učenost, če nima modrosti, pač pa polno glavo norosti! Vidite, baš Franckova učenost je bila kriva, da je padel.

Franckova učenost se kaže posebno v risanju. Splošno se namreč trdi, da je Francek dober risar, in mi moramo pač verjeti, zlasti še, ker Poličarjev Francek ne skriva svojih zmožnostij, ampak prav rad pokaže s kakim ogljem na steno, kaj vé in zna. Nenavadno dobro riše pred vsem ljudi, pa tudi živali mu ne gredo slabo izpod rok. On vas portretira v malo trenutkih. Velik krog, iz katerega mole črte na vse štiri strani sveta — in truplo z rokama in nogama je gotovo. Nanj pride nekoliko manjša kroglja, ki predočuje glavo. V to se naredi nekaj pik, ki pomenijo oči, usta, nos — in evo vam dogotovljene slike!

Nekako tako je bilo tudi to pot. V šoli je gospod učitelj baš razlagal slovensko slovnico, jednega izmed tistih predmetov, katere je Francek najmanj spoštoval. Ob tem se je dolgočasil, strašno dolgočasil. „Kaj mi mati ti osebki in dopovedki?“ tako si je mislil Francek, in gledal, kje bi se mogel nekoliko poigrati.

In vzel je v roke svinčnik in odprl zvezek. Prav počasi je listal po njem, da bi ga ne čul gospod učitelj,

dokler ni prišel do konca. Tu pa je začel pazno vleči črto za črto, neprenehoma opazujoč pri svojem delu, ga li kdo ne vidi. Potem pa je dal zvezek svojemu tovarišu.

In kar nakrat zapazi gospod učitelj, kako postajajo učenci okoli Poličarjevega Francka nepazljivi, kako se skrivaj smejejo in pomežikujejo. In precej je imel grešnika.

„Pavlič!“

Pavlič je skočil po koncu in skušal skriti nekaj pod klop, potem pa je začel jecljati prestrašen:

„Nekateri stavki — dopovedek —“

„O tem nisem vprašal. Kaj pa imaš tam v roki?“

„Zvezek ...“

„Da, da, zvezek! Pokaži mi vendar, prijatelj, tisti zvezek!“

Ah, to je bila težka stvar! Ali kaj, ko ne gre drugače!

„Torej, zato si tako nepazljiv! čegav je ta zvezek? Lep nemarnež to, še imena nima napisanega!“

„Moj ni!“ dejal je jokaje Pavlič.

„A kje si dobil?“

„Jurek mi je dal!“

„Tako! Jurek!“

„Meni je dal Slavič!“ oglasi se brž Jurek.

„Meni pa je dal Poličar!“ trdi Slavič.

„Tako, tako! In kdo je dal tebi, Poličar?“

A naš Francek vstane, gleda v tla in molči.

„Kdo je to risal?“ povpraša učitelj strogo ter mu pokaže zvezek.

Na zvezku je bila narisana mala človeška postava s strašno dolgim nosom, iz katerega je kapala kri v veliko skledo. Spodaj pa je bilo napisano: To je Mihelič.

Mihelič je bil majhen, priden učenec v prvi klopi, katerega je imel učitelj prav rad. Prejšnji dan pa je po nesreči padel in se pobil na nosu.

„Kdo je to storil?“ reče učitelj še jedenkrat.

„Jaz“, odgovori Poličar boječe.

„Tako! Ali ne veš, da je Mihelič tvoj součenec, tvoj prijatelj, in da se ne smemo norčevati iz ptuje ne-

sreče? In ali ne veš, da treba mej poukom paziti in ne motiti drugih s takimi stvarmi?"

Francek molči.

„Vzemi knjigo in pojdi v kot. Ti pa, Mihelič, nesi ta zvezek precej domov Poličarjevi materi. Pa pridi brž nazaj!“

„Saj ne bom več!“ zaihti Francek.

„Tiho! Prej bi se bil premislil! Vsaka pregreha pa zasluži kazen!“

In gospod učitelj je še zapisal par besedij na zvezek in dal Miheliču.

* * *

Ko je prišel Francek ob jednastih domov, je dobil najprej od očeta zaslužno kazen. Potem pa je moral čuti od babice še te besede:

„Le čakaj, malopridnež! Do sv. Nikolaja ni daleč! Bomo videli, kaj ti prinese!“

Te besede so ga zbudle v srce. Kakor polit kužek splazil se je v kuhinjo, da bi čul vsaj od matere kako tolažilno besedo. — Kaj še!

„Učit se pojdi, nemarnež! Samo žalost in bridkost mi delaš!“ porekli so mati.

„Saj bom priden, mama!“ zaihti Francek.

„Doslej ne kažeš, da bi hotel biti! Ali se ne sramuješ? O, da bi bil kakor je Mihelič, iz katerega si se norčeval!“

Francek pa je govoril poln solz pretrgano:

„Kaj pa, mama, ali — prinese — kaj — sveti — Miklavž —?“

Tedaj pa so rekli mati resno:

„A tako? Zato se torej jočeš, ker se bojiš kazni, a ne zato, ker si grešil! Sram te bodi! O, ne bojiš se zastonj! Kdor greši, a se kesa, temu se vedno odpusti. Kdor pa ne obžaluje svoje zmote, ta je vreden tem večje kazni! Pojdi!“

In Francek je šel.

Ali si je zapomnil materine besede? Jaz ne vem. Pa upajmo! Sicer pa ni več dolgo do sv. Nikolaja in tačas bomo videli, mu li je sveti škof odpustil ali ne.

Glávor.

